

De gevierde saxofonist Yuri Honing moest loskomen van alles wat hij al had gedaan om op zijn nieuwe album *Desire* tot een eigen geluid te komen. Over het verlangen dat vooral altijd moet blijven.

Door **Gijsbert Kamer** Foto **Ruben Uvez**

De zingende sax

En weer moest het anders. Yuri Honing (49) mag dan al zo'n twintig jaar worden gerekend tot Nederlands beste saxofonisten en een carrière in de jazz hebben opgebouwd die tot ver buiten de landsgrenzen reikt: hem vastpinnen op een bepaalde stijl is ondoenlijk.

Een plaat of twintig telt zijn discografie, die nu wordt aangevuld met het fraaie *Desire*. Honing nam het album op met zijn akoestische kwartet. Mooie, slepende composities, waarin Honing zijn tenorsax echt kan laten

zingen in diepe bolvormige tonen. 'Op een gegeven moment kwam ik erachter dat ik meer vocalist ben dan instrumentalist, ik bespeel mijn sax op *Desire* zoals een zanger zingt.'

De acht stukken vormen een geheel, expliceert Honing in zijn appartement in Amsterdam-Noord. 'Het is een plaat over verlangen in de breedste zin van het woord, een mini-opera in acht delen.'

Van verlangen naar liefde tot doodsverlangen wordt het thema uitgediept in stukken die verwijzen naar pop, jazz en klassieke muziek. Drie genres waaruit Honing zijn hele loopbaan al heeft

geput. Behalve jazzplaten maken met groten der aarde als Paul Bley, Pat Metheny en Misha Mengelberg, schurkte hij ook tegen klassiek aan en verloor hij nooit zijn liefde voor popmuziek uit het oog. Hij maakte bewerkingen van Schubert, speelde met het Metropole Orkest, maar ook met popmuzikanten zoals zangeres Janne Schra en Spike van Di-Rect.

'Jazz is een verliefdheid die vijftien jaar heeft aangehouden en oude muziek is waar ik vandaan kom. Maar pop is iets dat ik al vanaf mijn 10de heb omarmd', vat hij zijn voorkeuren samen.

'En nu zag ik eindelijk een mogelijkheid mijn liefde voor zowel pop als oude muziek te combineren in jazz. Van het liedje *Messenger* van rockband Blonde Redhead tot een bewerking van een madrigaal van Claudio Monteverdi (*Lasciate Mi Morire*) tot eigen soms op het scherp van de snede uitgevoerde composities. Helder vormgegeven muziek, die direct binnenkomt bij de luisteraar. 'Ik zocht voor deze plaat naar een vorm om zo transparant mogelijk maximale ontroering teweeg te brengen.' Dat klinkt eenvoudig, maar er ging een lange weg aan vooraf.

'Vijf jaar geleden had ik dit niet gekund, zo eenvoudig en zo direct. Alles wat ik de afgelopen pakweg 25 jaar heb gedaan ten spijt, heb ik nu pas het idee dat ik *ready to go* ben. Dat ik mijn eigen signatuur gevonden heb.'

Honing wijst naar de biografie van schilder Mark Rothko die op tafel ligt. 'Rothko was al 46 of 47 toen hij loskwam van zijn Europees erfgoed en begon die grote abstracte rechthoeken te schilderen. Zonder me ook maar een moment met Rothko te willen vergelijken, herken ik daar iets in. Door los te

komen van wat je hebt geleerd, vind je je eigen signatuur.'

Graag praat Honing over zijn bewondering voor popmuzikanten als Bob Dylan ('Zijn manier van zingen heeft de weg vrijgemaakt voor iemand als Thom Yorke. Mooi is niet altijd zuiver') en Lou Reed ('Het goede van hem is dat hij niet echt kan zingen, maar dat je alles toch gelooft wat hij zingt').

Honings aanhoudende liefde voor popmuziek komt voort uit een goede start. 'Ik was 10, 12 jaar en er waren meteen drie cruciale platen voorhanden: Lou Reeds *Berlin*, David Bowie's *Low* en Iggy Pops *Lust for Life*. Heel inspirerend.'

Bowie, of liever gezegd saxofonist David Sanborn op diens album *Young Americans* (1975), zou Honing ertoe aanzetten zelf saxofoon te gaan spelen.

'Iedereen thuis speelde muziek. Ik was gestopt met piano en moest een ander instrument kiezen. Dat werd dus altsaxofoon. Die hoorde je in die tijd nergens. Let wel, dat was jaren voordat Candy Dulfer doorbrak. Begin jaren tachtig speelde niemand sax. Ik kon in elk hip bandje spelen en zo ook vrij snel mijn brood verdienen.'

Alleen moest hij nog wel even switchen van alt naar tenor. 'Ik was 17 en na een concert kwam een vriend naar me toe: gozer, je bent zo muzikaal, maar ga als je lieft tenor spelen want dit ziet er niet uit.'

Bij zo'n grote gestalte als van Honing past geen kleine altsax, dat zag hij ook zelf in. De switch naar tenor betekende dat Honing op zoek moest naar een eigen sound. 'Op alt is het moeilijk een eigen signatuur te ontwikkelen, iedereen lijdt onder grote voorgangers als Charlie Parker, daar kun je bijna niet van loskomen. Het tenorgeluid is veel breder, maar je wordt wel gedwongen

ADVERTENTIE

HP/DE TIJD 04

KONINGS SPECIAL

Albert Heijn: Hoe 's lands chiqueste super' Mayo krijgt van Jumbo en Lidl

Johan Doesburg: Vrijpostige vragen aan een schiedend theaterbeest

P.F. Thomése: Voorpublicatie uit zijn nieuwe roman

100 woorden? Onconventionele adviezen voor een gezond leven

'De best bekeken reallifesoap van Nederland.'

'It's a royal family, not a holy family.'

'Hij kan koppig zijn en heeft een geheugen als een olifant', zei Máxima.

De balans na twee jaar koningschap

HET ORANJE SPROOKJE

Filmer Eddy Terstall: 'Veel PvdA'ers zijn niet links meer, maar de loopjongens van het totalitarisme.'

NU IN DE WINKEL

Meld u aan op hpdetijd.nl en ontvang **GRATIS** HP/De Tijd voor het WEEKEND & op ZONDAG